

Geisterfer (15911/08, 9 december 2014)

Verzoeker, van Nederlandse nationaliteit, werd gearresteerd voor deelname aan een criminele organisatie, medeplegen van afpersing en overtredingen van de Wet wapens en munitie. Na meer dan een jaar te zijn vastgehouden, werd de voorlopige hechtenis van verzoeker geschorst, omdat de rechtszaak vanwege een operatie van een medeverdachte werd uitgesteld. Tijdens de schorsing had de rechtbank een verzoek van verdachte tot opheffing van de voorlopige hechtenis afgewezen. Met de hervatting van de inhoudelijke behandeling van de strafzaak vier maanden later, werd de schorsing beëindigd. Tijdens de behandeling ter zitting deed verdachte een verzoek tot opheffing van de voorlopige hechtenis, dan wel tot schorsing onder dezelfde voorwaarden als gedurende de vier maanden dat verdachte op vrije voeten was geweest. De rechtbank wees beide verzoeken af. Uiteindelijk werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden met aftrek van voorlopige hechtenis, waarvan zes maanden voorwaardelijk. Verzoeker stelt voor het Hof dat de voortzetting van zijn voorlopige hechtenis na de schorsing van vier maanden, niet gerechtvaardigd was en dat de verlengingsbeslissing van de rechtbank onvoldoende was gemotiveerd. Verzoeker stelt dat er zodoende strijdig is gehandeld met artikel 5 lid 3 EVRM (recht om binnen een redelijke termijn berecht te worden of in vrijheid te worden gesteld). Volgens het Hof moet de zaak ook worden beoordeeld op grond van artikel 5 lid 1 sub c EVRM (gronden voor voorlopige hechtenis). Het Hof overweegt dat strafbare feiten die zijn gepleegd onder bijzondere omstandigheden kunnen rechtvaardigen dat een verdachte wordt vastgehouden tot zijn terechtzitting. Onder bijzondere omstandigheden wordt ook verstoring van de openbare orde verstaan. In dat geval moet echter wel aangetoond worden dat vrijlating van de verdachte de openbare orde daadwerkelijk zou schokken en de openbare orde moet feitelijk bedreigd blijven. De legitimiteit van voortzetten van voorlopige hechtenis kan niet in abstracto beoordeeld worden onder verwijzing naar de ernst van de onderliggende strafbare feiten. Het Hof concludeert dat de rechtbank onvoldoende heeft gemotiveerd waarom verdere detentie gerechtvaardigd is. Er is niet gebleken dat de schorsing van de voorlopige hechtenis aanleiding heeft gegeven tot enige publieke onrust. Door de rechtbank werd niet betoogd dat verzoeker een ernstig gevaar vormde voor de maatschappelijke veiligheid, maar zij heeft kennelijk de ernst van de ten laste gelegde feiten zo zeer de doorslag gegeven dat invrijheidstelling nooit aan de orde kon zijn, zelfs niet onder voorwaarden. Op grond van deze overwegingen stelt het Hof dat er sprake is van een schending van artikel 5 lid 1 sub c jo. lid 3 EVRM en wordt verzoeker een schadevergoeding toegekend.